
VISITASFOREDRAG

Vikedal, Imsland, Sandeid, Bjoa og Ølen
6. – 13. mars 2022

Innleiing

Så heldige me har vore som har fått vera i Vindafjord denne veka! Me har vore på ei festreise. Skinande fjellsider, kyrkjer og menneske har lyst opp dagane. Folk har vore glilde å vera i lag med, og landskapet har vore ei strålende ramme om mange gode møtepunkt og arrangement.

Me er tidleg på våren, på veg ut av pandemien. Det seier litt om tida me har i kroppen at sist sundag i Vikedal måtte både dåpsfylgje, prest og kyrkjemusikar melda forfall på grunn av korona. Nå rir me av oss det me kan håpa er dei siste bølgjene av smitte på ei stund.

Me kjenner at me har gått gjennom to år med avstand, smittevern og bekymring. Det er ikkje så rart om det tek oss litt tid å oppdaga verda og fellesskapet på ny, og akkurat når me ser lyset i andre enden av pandemien, får me melding om at leiinga i Russland har teke av seg maska og gått inn med store styrker i Ukraina. Bilete me berre har sett i historiebøker blir verkelege, nær oss, på ein måte berre dei eldste har har vore med på.

Krigen i Ukraina er framleis så ny at me berre er i startfasen av det som kan bli eit nytt langt løp med utfordringar utover det me har i kvardagen. Me går inn i eit tid med kontrastar: Det gode kvardagslivet og dei levande fellesskapa i bygdene og krig i Europa. Dei heilt alminnelege utfordringane me har hjå oss – og dei ristande rapportane om menneske som oss som må flykta frå heimane sine.

Å vera kyrkje i denne tida er å kjenna rådløysa, uroa og ønsket om å bidra. Me treng alt som bind oss saman, me treng alt som minner oss om å utvida hjarta for dei som treng oss på nye måtar og me treng bøn, trua og håp å kvila i, som eit nærvær som bér oss gjennom vanskelege tider.

Sundag og tysdag på visitas

Me starta visitasen i Vikedal kyrkje. Der var det godt å vera og mange gode ansikt i benkane. Tysdag morgon møtte me dei tilsette. Kyrkjetenarar og kyrkjelydspedagog som hadde fyrste og andre dag på jobben, engasjerte og dyktige medarbeidarar med glede over å vera saman. Kyrkja på kvar stad og den lokale tilknyttinga til kvar bygd er eit perlekjede i Vindafjord, men de treng også trådane som bind dykk saman, og dette møtet var eit godt eksempel på at det er godt å vera på lag!

Frå stabsmøte reiste me til Nortura på Sandeid. Me fekk høyra korleis dei har klart å driva med kvalitet og vera eit godt og viktig arbeidsmiljø heilt sidan 1974. Seinare på dagen møtte me leiarar og representantar frå skular og barnehagar.

Trusopplærarane fekk flotte tilbakemeldingar på jule-, påske- og pinsevandringar. Ungane leikar, trivst og lærer, og pedagogane synest opplegget er topp. Nå er det snakk om ein plan som sikrar og styrkar samarbeidet.

På kvelden møtte me sokneråd og fellesråd.

Det er noko imponerande i at kyrkjelydsarbeidet i desse sokna i så stor grad er i hendene på frivillige. Kyrkja vår er laga slik at prestetenesta har ansvar for gudstenester og kyrkjelege handlingar, fellesrådet har ansvar for økonomi, bygg og personal, mens sokneråda er øvst i hierarkiet i alt som elles handlar om livet i kyrkjelyden. Dette set frivillige i ein nøkkelposisjon. Tusen takk til alle dykk som har teke ansvar og bruker tid og krefter på kyrkjelivet på alle stadene i kommunen!

På alle område er lokalt nærvær viktig i Vindafjord. Det finst eit eige liv og fellesskap i kvar bygd, og dette er det viktig å ta vare på. Det er klart at også for kyrkja er det ressurskrevjande med så mange einingar i eit område, men det er eit viktig mål for kyrkja å vera landsdekkande. Derfor er det fleire prestar og fleire kyrkjer her enn det medlemstal ville tilsagt i eit meir tettbygd strøk. Denne veka har me sett at dette skaper ei kjede av perler, av både bygder og kyrkjer, i Vindafjord, med kvart sitt særpreg som det har stor verdi å ta vare på.

I forkant av visitasen har nokre av dei minste sokna, mellom anna Imsland og Bjoa, signalisert at det er viktig å ha minst ei gudsteneste i månaden. Imsland har nå ei forordning som ligg nær dei siste ønska frå soknerådet. Dette er også mogleg fordi ein har fått til godt samarbeid om gudstenesterytmen med nabosokna. Biskopen ser at Bjoa treng gudstenester rundt ein gong i månaden for å dekkja det som nå er behovet og vil sjå på korleis dette kan løysast med den prestetenesta som er tilgjengeleg.

Sokneråda har engasjement for å vera opne kyrkjer, for barne- og ungdomsarbeid, gudstenesteliv og inkludering. I løpet av det neste skuleåret kjem det ein reiskap som ikkje minst er laga for små sokn, som skal få i gang gode samtalar om satsingsområde og tiltak i sokna. Felles kyrkjelydsplan skal hjelpe sokneråd til å setta i gang gode samtalar, tenkja over kva som trengst akkurat der en er, bygga lag, få auga opp for ressursar ein alt har og velja kva tiltak som er viktigast her og nå. Me oppmodar alle sokneråd til å følgja med når dette kjem, i alle fall til neste soknerådsperiode.

Me snakka også om diakoni på soknerådsmøta. Det er gode erfaringar med det felles trusopplæringsutvalet i Vindafjord. Det finst også mykje godt diakonalt arbeid i sokna, både besøksteneste, internasjonalt treffpunkt, sorgarbeid, kontakt med institusjonar og fellesskapsbyggande arbeid. Kanskje ville det vore lettare å vera i dei oppgåvene som alt finst viss ein var fleire som sto saman. Kanskje ville ein då også kunna finna

fram til korleis kyrkja kan vera med å bygga gode lokalsamfunn gjennom å satsa saman. Mykje må skje på kvar plass, men noko er det lettare å få til felles.

Det finst sterke tradisjonar for å sjå lenger enn eiga nase her i bygdene. Me har møtt fleire med erfaring med misjon og internasjonalt arbeid. Kyrkjelydane har gode misjonsprosjekt og gjev mykje av det som blir samla inn av midlar vidare. Nå står me framfor ei tid der å vera gjestfri, raus og handlekraftig på ny blir ekstra viktig. Me høyrer kommunen har starta planlegginga av korleis fleire flyktingar kan koma. Frivillige lag og organisasjonar spelar ei viktig rolle i å gje nye som kjem folk og aktivitetar å knyta seg til.

Det siste me gjorde tysdag kveld var å møta fellesrådet. Fellesrådet tek nå tak i mange viktige saker, både når det gjeld personal, vedlikehald og drift. Tusen takk til eldsjelene som brukar tida si til å gje kyrkjelydane gode rammevilkår. Fellesrådsleiaren har fylgt oss gjennom mykje av visitasen. Han har gjeve oss mykje innsikt i korleis det står til og kva det er viktig å gjera framover.

To visitasdagar til

Onsdag føremiddag møtte me ordførar og kommunedirektør i Sjøperlo. Det var eit bygg fylt av optimisme for alt som nå blir mogleg etter pandemien. Me møtte ei kommuneleiing med god forståing av kyrkja si rolle og med opne dører for god dialog og godt samarbeid. Me snakka om kyrkjer og kyrkjegardar, diakoni og innsats for lokalsamfunnet, og om god synkronisering mellom kommunale ansvarsområde og kyrkja. Det me høyrer om næringsutvikling og innsatsen i frivillige lag og organisasjonar viser at dette er ein kommune med mange ressursar i både natur og kultur, men aller mest i folket som bur her.

Etter møtet med kommunen reiste me til Imsland og fekk gå Ørevikvegen, samlast til bøn med ein enkel kross og fjorden som altertavla, høyra historia om bygda og besøka kyrkja, som ligg så vakkert til og opnar seg så fint for dei som kjem.

På kvelden var det kulturkveld i Vikedal, mellom anna med viser frå 70-talet som har blitt aktuelle igjen, eit levande overblikk over lokal bygde- og kyrkjehistorie og eit lovande nytt gospelkor. Det er flott når kyrkja kan sleppa stemmer som har mykje flott å formidla til, i ord og tonar. Her blei det sunge både frå og til hjarta. Etterpå var det frivilligfest på eit lunt, triveleg og nyoppussa bedehus. Eit av høgdepunkta var å få sjå bilete frå oppussinga av huset og frå ungdomsklubben i Vikedal. Det er ikkje alle stader det finst så gode stadar for ungdom å vera. Tusen takk til dei som på denne måten legg til rette for fellesskap og trivsel!

Torsdag besøkte me Omega. Me fekk høyra ei imponerende historie om korleis ei global verksemd kan voksa fram gjennom godt arbeid og sunn bedriftskultur. Det er inspirerende å møta det jordnære og verdiprega ønsket om å skapa utvikling som finst fleire stader i dette området. Det er også til inspirasjon for kyrkja!

Visitasen avslutta med frivilligfest og konsert. Her var det mange ressurspersonar med ulike talent. Det er nesten ikkje til å tru at me nå kan sjå fram mot ei tid der gode krefter igjen kan setjast i spel for å skapa gode møteplassar, og å samlast til song, kyllingsuppe og gode ord gjev meirsmak. Det passa godt med stødig og svingande jazz i kyrkja som avslutning.

Vegen vidare

Er det noko dei siste åra har vist oss, så er det at det er vanskeleg å ha kontroll på framtida. Tvert imot har åra vist oss at sjølv i eit av verdas tryggaste samfunn finst det stadig utfordringar som gjer at det ikkje blir så lett å vera menneske.

Derfor treng me kvarandre. Me treng kyrkjelege fellesskap som samlar oss på tvers av generasjonar og bakgrunn. Me treng fellesskap som handlar om noko anna enn å konkurrera, vera best eller samla oss fleire ting. Me treng nokon som legg til rette for at barn og unge får aktivitet med meining, der dei får høyra at den dei er og det som bur i dei har mykje å seia for verda ikring dei.

Me treng også det unikt kyrkjelege. Gudstenesta er kanskje ei litt framand verd for fleire enn det me skulle ønske, men det er viktig at det finst ein måte å vera fellesskap på der Gud blir synleg midt blant oss, der den nauda me ser kan bli til bøn, der det som skjer i liva våre kan bli lagt i større hender, der håp, tru og kjærleik kan ta bustad i oss gjennom heilage ord og handlingar.

Det kyrkjelege arbeidet handlar om å skapa meir himmel på jord. Det er visjonen for Den norske kyrkja, og det er eit arbeid som ikkje er ferdig. Det ser me ikkje minst i desse dagane, når verda heller tek steg tilbake enn fram. Nettopp då trengst alle som i staden for å gje opp verkar til det gode, for kvarandre og for dei viktige fellesskapa våre.

Eit punkt på visitasen har me ikkje nemnt enno. Då me besøkte Bjoa kyrkje, sto sola akkurat slik at ho lyste inn mot alteret, så dei fine fargane frå krossane i vindauga trefte altaret. For å forstå liva våre treng me både krossen og lyset. Trua vår er krossfarga, boren av Guds kjærleik, retta mot alle påfyll av varme og håp i dagane våre. I kyrkjene i Vindafjord er de det fellesskapet som let det lyset skina. I tida som kjem er det noko me vil trenga meir og ikkje mindre.

Anne Lise Ådnøy

biskop i Stavanger